

Bogár László: Beárazott háború

2025 december 09. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Európának minden esélye meglett volna arra, hogy az amerikai birodalommal tárgyalásos úton rendezze annak az eurázsiai együttm?ködés létéb?l ered? frusztrációját, most azt ajánlja, hogy inkább közösen „gy?zzék le” Oroszországot.

Örkény István írja, hogy „sokszor csak úgy magam elé nézek”. Talán nem kell különösebben magyaráznom, hogy mit is élünk át, amikor sokszor csak úgy magunk elé nézünk. Valami ilyesfélét éreztem akkor is, amikor „Magyarország legolvasottabb hírportálján” a következ? sorokat olvastam „Európának jóval többe kerülne, ha engedne Oroszország feltételeinek, mint ha tovább támogatná Ukrajnát” – erre jutott egy új norvég jelentés. A kutatók szerint Moszkva gy?zelme akár 1630 milliárd eurós terhet róna Európára, míg egy ukrán siker ennek mindössze a felébe kerülne. A tanulmány arra is figyelmeztet: a háború kimenetele nemcsak a költségeket, hanem Európa biztonságát is alapjaiban határozza meg, és közben az Egyesült Államok egyre kevésbé számít stabil partnernek a rendezésben. És csak úgy magam elé néztem, mert ennél szürreálisabbat nem nagyon tudtam volna elképzelni, de lassan rá kell jönnünk, hogy egy olyan világban élünk, ahol a szürrealitás vált napi szint? realitássá.

Akkor tehát ismételjük el újra! Európa és Oroszország között a német újraegyesítés után egyre inkább elmélyül?, kölcsönös el?nyökön nyugvó együttm?ködés jött létre (ennek egyik jelképe volt az Északi Áramlat gázvezeték, amely egyszer csak fogta magát és felrobbantódott), ami két évtizeden át olyan sikeres volt, hogy egyre inkább egy Kínával való eurázsiai együttm?ködési rendszerré alakult át. Ez eddig érthet?, és sajnos az is érthet?, hogy az amerikai világbirodalom számára elfogadhatatlan volt, hogy ? ebb?l kimaradt, így egy proxyháborúval sikeresen szétrombolta ezt a hármas együttm?ködési rendszert. (Pontosabban csak a „felét”, mert az európai(német)–orosz együttm?ködést teljesen szétroncsolta, súlyosan károsította az európai–kínai együttm?ködést is, de Oroszországot és Kínát éppen ellenkez?leg szinte egymásba olvasztotta, holott az amerikai világbirodalom egyik legdönt?bb stratégiai törekvése Henry Kissinger óta éppen ennek az ellenkez?je volt, az, hogy Kína és Oroszország mindig rosszabb kapcsolatban legyen egymással, mint az amerikai birodalom egyenként velük.) Az senkit ne tévesszen meg, hogy ehhez a romboláshoz egy Ukrajna nev? országot használt katonai platformként, ez attól még az amerikai birodalom háborúja az eurázsiai együttm?ködési rendszer ellen. De mivel az amerikai birodalom ezt a háborút elvesztette, mert az „egyesült” kínai–orosz-komplexummal már nem tud mit kezdeni, így tett egy újabb ajánlatot Oroszországnak és Kínának, hogy most viszont már Európa kihagyásával ?k alkossanak egy újabb hármast.

És akkor itt jön a szürreális fordulat, miszerint Európa, amelynek minden esélye meglett volna arra, hogy az amerikai birodalommal tárgyalásos úton rendezze annak az eurázsiai együttm?ködés létéb?l ered? frusztrációját, most azt ajánlja, hogy inkább közösen „gy?zzék le” Oroszországot, és hozzanak létre egy Európa, Amerika, Kína hármast. (Kínáról persze taktikai okokból nem beszél, de azzal tisztában van, hogy az Európai Unió 27 országából 22-nek nem az Egyesült Államok, hanem Kína a legnagyobb kereskedelmi partnere és ez sokat elmond sok mindenr?l. Például arról, hogy e háromszor „háromtest” variációk mindegyikében Kína a „konstans”.)

De mivel Európa ma már éppen a végzetesen hibás döntései folytán szabadesésben zuhan a semmibe, talán nem alaptalan az a feltételezésünk, hogy nem Európa itt a f?szerepl?, hanem valaki más, aki csak használja a tehetetlen bábként engedelmesked? európai uralmi struktúrákat. És talán nem olyan nehéz a bevezet?ben említett norvég stratégiai elemzés mögött felismerni ennek a valaki másnak a törekvéseit. A tanulmány kicsit túljátszott „tudományossággal” próbálja bizonyítani, hogy Európa sokkal jobban jár, ha minden létez? (és „nem létez?”) er?vel támogatja Ukrajnát Oroszország legy?zése érdekében, mintha „defetista” módon „behódol” az orosz törekvéseknek. „Pontos” számokkal írja le, hogy az orosz gy?zelem esetében Európának 1630 milliárd eurót kellene a háborúra költenie, míg, ha minden er?vel támogatja Ukrajnát, és így Ukrajna gy?z akkor „csak” 838 milliárd euró „ráfordítással” megúszná a háborút.

A dolog azért abszurd, mert egy ilyen rendkívül komplex, következésképp kiszámíthatatlanul bonyolult örvénylést lehetetlen így prognosztizálni. Másrészt a „gy?zelem” értelmezése annyira önkényesen leegyszer?sít?, hogy az anyag következtetéseit aligha lehet komolyan venni. Ám mindeközben mégis csak komolyan kellene venni, mert evidens, hogy ezzel a „komoly tudományos” dolgozattal ez a „sötét energia” üzent, és azt üzente, hogy amint azt az anyag szerz?i írják „Amerika nincs tisztában” a valósággal, ezért Európának kell e „valóságról” informálnia. Hát persze! Teljesen logikus, hogy az amerikai birodalom, amely már 2014-ben elkezdte Oroszország tudatos stratégián alapuló provokálását, vagyis proxyháborújának el?készítését, és a birodalom lokális helytartójaként üzemeltetett Victoria Nuland nyíltan ki is mondta, hogy „fuck the EU”, vagyis, hogy ki a f…szt érdekel Európa, szóval, hogy az így semmibe vett Európa majd elmagyarázza a „mit sem sejt? Amerikának”, hogy mir?l is szól a felszínen orosz–ukrán háborúnak álcázott globális összecsapás.

Ám az a tény, hogy az Európai Unió uralmi rendszere és az egyes tagországok uralmi rendszereinek dönt?

többsége ma ezt a destruktív logikát tekinti az egyetlen jöv?forgatókönyvnek, azt jelzi, hogy a háború (és béke) „beárazása” ma olyan er?k kezében van, amelyek a háborút végtelenített er?forrásszállító-szalagként értelmezik. És ez nem jó hír sem Európa, sem a világ számára.

Bogár László

A szerz? közgazdász

www.magyarnemzet.hu

Ajánló